

V životě by mě nenapadlo, že budu muset učit psa se venčit. Ne ve smyslu - doma se nečůrá, jako to člověk učí štěndo. To už má Tali naštěstí dávno zažitý, i když jsme si tím taky museli projít. Ale v tom smyslu, že ji učím, že psi taky můžou i chodit, a ne pořád jen být v trysku. Někam se furt vrhat, lítat a mizet. A to i když jsou navolno. Přiznám se, že tady jako nevím a tápu. Jak psa dovést k normálnímu běžnému pohybu. Tali je navíc přesně ten typ psa, co s odcvaknutím vodítka či stopky má styl "Urvi co můžeš, dokud můžeš". Nevím jak ji vedli a

jak ji k tomuhle dovedli. Všechny naše psy jsem měla vedený tak, že stopka = práce, ne nutný zlo a omezení a vodítko, je běžná součást života a někdy je prostě nutný. Ale neznamená to nic jiného, než že teď jdeme prostě na vodítku a pak to zas bude bez něj. Tali evidentně učili cosi jiného. Fakt se i po tom roce chová, jak kdyby nikdy nepoznala svobodu.

Takže nás teď čeká nový úkol Naučit se být normálním psem, co si venku jen tak jde, čuchá si a jen tak prostě je. Výukovou pomůckou je mi hlavně můj hlas. Pro kolemjdoucí asi opět dobrý pobavení při cestě do práce. Protože mluvím hodně hluboko posazeným tichým hlasem, kdy jí říkám takový věci jako: Klyyyd Talyynkoo, pomalůů, hezky si čučeje, v klyyydu demee, seš šikovnaa, moc šikovná. Podívej, tady do tý díry skákal Rumouš, když byl miminko, vidíš?" a jdeme se tam spolu podívat. Jdeme dál a já vykládám: !Talyynkoo, nechod' tam, nejsi prasátko, tam se nechooodyyy, víš. To si udělala moc hezky si nejšikovnější, pod' si tady zase čuchat joooo? Pěkně f klyduu, nespěcháme joo? (asi jako jediný takhle ráno) Taaak to je moc pěkný takle, teď půjdeme zase tadyhle se podívat. Dobře to děláš, moc dobře (asi první člověk, co chválí psa za to, že jen jde, ale tady nejde ani tak o pochvalu, ale o rytmus řeči, který by mohl psa navigovat do klidu, mohla bych říkat cokoliv, asi i číst z jízdního řádu, jde o klidný rytmus). A takhle se prohovoříme až na louku, kde pro tentokrát neházíme balonek, ale pokračuju v barytonovém monologu na téma "Pořád jsme v klidu Talyynkoo, pěkně si tu capámee, neutikáme nikam....ano ten balonek tam je v tý kapce, ale taky tam zvostane, dneska jen tak chođyyymee. Ty na mě takle pěkně koukáš ,joo? No to my tu máme něco moc dobrýho, pro tyhle šikovný pejskovyyy. Tak si dáme k noze? Joo? No uka, jak to umyyyššš?" A cáráme sem a tam. A já nenápadně směřuju k jednomu potížístickýmu místu. Tali vypálí a já taky. Nadběhnu jí a z místa jí normálním hlasem vytáhnu. A pak se spolu šmrdolíme po louce. Tali kouká na mě, jestli něco podnikneme.

Nechci jí moc rozhýbávat, ale vyhovím jí, abych nenechala její žádost o spolupráci ladem.

Tohle musím využít. Ukážu na strom u kterýho stojíme a řeknu "Okolo". Chytí se a radostně ho oběhne a jde si pro dobrůtku. A prý ještě! Tak dobře, ještě jednou, ať máš radost. A pak už jdeme volným tempem domů.

Tam dostanežužlopásek a my jdeme ven s Rumíčkem. Rumíček je normální klidnit nepotřebuje a tak můžem řídit s balonkem. Nejdřív si ho pustíme obligátně po rampě na kočárek a pak vyrážíme do terénu. Čutám dálky, Rumíček dělá borderu a balonek mu schovávám. To je vždycky takovej balzám na nerf! ☐ Ještě, že já toho Rumíčka mám.